

HỒI THỨ BẢY MƯỜI

TỬ PHẦN MÌNH ĐOÀN DỰ BỎ ĐI

Đinh Xuân Thu đã tưởng mình tài tình hoá ra lại hỏng. Thuật "Hoá công đại pháp" của lão chẳng làm gì được Mộ Dung Phục mà lại hại đến bao nhiêu đệ tử của mình. Lão thấy thân đệ tử mình nằm chết ngổn ngang mà Mộ Dung Phục lại không thương tổn chút nào thì lão cảm tức không biết đến đâu mà kể. Lão xám mặt lại bật lên tiếng cười lạt, phất tay áo rộng thùng thình. Người lão chuyển sang mé bên. Chưởng lực của lão vừa rung động thì mấy tên đệ tử chết đứng cũng lăn ra nốt.

Mộ Dung Phục chuyển mình một cái, đột nhiên đã trở ra khỏi phạm điểm.

Đinh Xuân Thu quát lên:

- Người chạy đi đâu?

Lão vừa quát vừa nhảy xổ ra ngoài cửa.

Trong điểm mấy tên đệ tử còn sống sót lại lên tiếng ca tụng:

- Tinh Tú lão quái quả nhiên có tài lệch đất nghiêng trời, đánh cho Cô Tô Mộ Dung phải ôm đầu chạy trốn.

Mấy câu ca tụng này cũng thật là miễn cưỡng. Chính Đinh Xuân Thu cũng cảm thấy vô vị. Lão ra ngoài cửa phạm điểm thấy Mộ Dung Phục vẫn còn đứng cách ngoài hai trượng. Vạt áo vàng rung động, coi phong độ cực kỳ nhàn nhã.

Đinh Xuân Thu tức giận quát lên:

- Thành lỏi kia đừng chạy nữa!

Mộ Dung Phục lạnh lùng đáp:

- Ta có thèm chạy đâu?

Đinh Xuân Thu toan nhảy xổ ra, bỗng thấy một chàng thiếu niên từ đâu chạy vào, miệng lẩm bẩm nói gì không rõ.

Mộ Dung Phục đã trông thấy từ đằng xa, thì ra là một chàng công tử tuần tú. Y chính là Đoàn Dự.

Mộ Dung Phục trông thấy Đoàn Dự, song chàng mãi nghĩ gì, tựa như không nhìn thấy y, cứ cầm đầu cầm cổ đi xông xộc vào phía Đinh Xuân Thu.

Mộ Dung Phục tuy chưa quen biết Đoàn Dự, nhưng bữa trước chàng ngồi bên xem đánh cờ đã ra chiêu Lục mạch thân kiếm để hất thanh trường kiếm ở trong tay y rớt xuống, rồi từ đó y có cảm tình với chàng.

Mộ Dung Phục nghĩ thầm:

- Nếu Đoàn Dự cứ đi bừa vào trước mặt Đinh Xuân Thu mà hấn lại đang cơn tức giận thì không khéo chàng bị hại mất.

Y thấy Đoàn Dự dường như mê mải tâm thần không biết gì, liền thức tỉnh chàng, cất tiếng gọi to:

- Đoàn công tử! Phải cẩn thận đó!

Đoàn Dự như người đang mơ mộng bưng tỉnh, đột nhiên đứng lại. Chàng ngẩng đầu nhìn về phía trước thì thấy Đinh Xuân Thu vẻ mặt hung dữ chỉ còn cách mình năm sáu thước. Chàng giật mình kinh hãi, vội lùi lại phía sau. Chàng trở vào mặt Đinh Xuân Thu lú lỏi:

- Người... người...

Tay chàng dơ ra trở, vì trong lòng chàng kinh hãi quá mà phát sinh phản ứng tự nhiên, nội lực vận dụng đúng chỗ. Bỗng nghe mấy tiếng "veo véo" của kiếm khí Lục mạch thần kiếm bắn ra.

Đinh Xuân Thu vội dơ tay phải lên, bỗng nghe đánh "roac" một tiếng. Tay áo lão thủng ra một lỗ. Dư thế của Lục mạch thần kiếm vẫn còn mãnh liệt phóng tới làm bật lên một tiếng "choang".

Đinh Xuân Thu phải lùi lại một bước, một cái bình đồng ở trong bọc lão lồm vào một chỗ rớt xuống. http:

Chiêu Lục mạch thần kiếm của Đoàn Dự đã phóng trúng vào chiếc bình đồng, nên Tinh Tú lão quái mới thoát chết.

Mộ Dung Phục thấy thế reo lên:

- Chiêu Lục mạch thần kiếm thật là tuyệt diệu!

Đoàn Dự toát mồ hôi ra. Chàng tuyệt không có ý phóng Lục mạch thần kiếm mà chiêu số tự nhiên vọt ra.

Trong binh pháp đã nói: Biết mình biết người, trăm trận đánh thắng cả trăm. Đoàn Dự chẳng những không biết người mà ngay chính mình ra chiêu cũng không nắm vững, thế là chàng chẳng biết người mà cũng không biết người, trách nào chàng chẳng kinh hãi cuống cuống?

Đinh Xuân Thu nhờ chiếc bình đồng hộ thân, may mà thoát chết nhưng trong bụng vẫn ngấm ngấm đau. Lão tức giận vô cùng, lớn tiếng quát hỏi:

- Mi có biết đã đắc tội với Tinh Tú tiên sinh thì sẽ bị xử tử thế nào không?

Đoàn Dự khoát tay lia lịa nói:

- Lão tiên sinh đừng nói rộn. Đức Khổng Tử đã dạy rằng: "Sống còn chẳng biết thì biết chết thế nào được!" Tiên bối hỏi vậy thì văn sinh biết đáp thế nào? Đinh Xuân Thu trong lòng nghi hoặc, lão tự hỏi:

- Thằng lỏi này đúng là vừa sử chiêu Lục mạch thần kiếm vô thượng của nhà họ Đoàn nước Lý, thì chắc gã phải là con cháu Đoàn Gia, mà sao ngôn ngữ cử chỉ gã lại như anh đồ gàn? Nếu mình lợi dụng được gã thì không nên để lỡ cơ hội này.

Lão sa sầm nét mặt, mắt phóng ra những tia sáng hung dữ, trông mà phát khiếp.

Đoàn Dự không tự chủ được lùi lại một bước. Đinh Xuân Thu quát hỏi:

- Thằng lỏi kia! Mi có sợ ta không?

Đoàn Dự nhăn nhó cười hỏi lại:

- Sợ tiên bối ư? Đã là người quân tử thì còn biết lo sợ là gì? Văn sinh không sợ gì tiên bối hết.

Đinh Xuân Thu bật cười, nhưng vẻ mặt rất hung dữ, đột nhiên dơ tay ra chụp tới. Đoàn Dự sợ hãi lùi lại thêm, vội vàng dơ tay ra trở.

Đinh Xuân Thu vừa thấy chàng phóng Lục Mạch Thần Kiếm ra rất lợi hại. Bây giờ lão thấy chàng lại dơ ngón tay ra, cũng vội thu trảo về lui lại phía sau. Nhưng lúc này Đoàn Dự hết hoảng quá. Chàng định tâm phóng Lục Mạch Thần Kiếm ra để đẩy lui đối phương, nhưng trở luôn bẩy tám cái mà không phóng ra một chút chỉ lực nào.

Đinh Xuân Thu là một tay cáo già, tuy lão thấy Đoàn Dự không làm gì được, nhưng còn sợ y giả vờ, chưa dám tiến gần lại. Sau lão thấy vẻ mặt chàng mỗi lúc một thêm sợ hãi cuống cuống mà vẫn không phát huy được kiếm khí. Bấy giờ lão mới cất tiếng lạnh lùng hỏi:

- Mi làm sao vậy?

Đoàn Dự kêu lên:

- Úi chao! Hỏng rồi! Nếu mình không chạy thì chết không có đất mà chôn! Rồi chàng trở gót chạy đi luôn.

Đinh Xuân Thu phát tay áo một cái. Đầu tay áo văng vào huyết Linh đài sau lưng chàng một cách rất mau lẹ.

Mộ Dung Phục đứng bên thấy lúc đầu Đoàn Dự đã ra chiêu Lục Mạch Thần Kiếm để đẩy lui Đinh Xuân Thu thì trong lòng y khâm phục vô cùng. Y vẫn ngưỡng mộ tiếng Lục mạch thần kiếm và nghe tuyệt nghệ này đã thất truyền rồi, trong lòng y hối tiếc vô cùng. Đoàn Dự lần thứ nhất đã phóng Lục mạch thần kiếm ra đánh rớt thanh trường kiếm trong tay y xuống. Nhưng lúc đó y thần trí hôn mê nên không nhìn được rõ. Lần này y mới mở rộng nhãn quang. Y chắc Đoàn Dự còn có những chiêu thức tinh diệu phát ra nữa. Ngờ đâu chàng trở tay dẫm chân một lúc rồi cắm đầu chạy.

Mộ Dung Phục tự hỏi:

- Chẳng lẽ chàng còn có ý trêu chọc Đinh Xuân Thu? Đinh Xuân Thu tuy đã bị một đòn, nhưng lão không phải là hạng bất tài, có lý đâu lão không mắc mưu chàng được? Sau Mộ Dung Phục càng nhận xét càng thấy không đúng.

Đinh Xuân Thu nhằm đánh vào những yếu huyết sau lưng Đoàn Dự. Đoàn Dự vẫn không né tránh.

Mộ Dung Phục la thầm:

- Thôi hỏng rồi!

Rồi nhảy vọt ra phóng chưởng đánh vào cạnh sườn Đinh Xuân Thu.

Đinh Xuân Thu xoay tay trái lại để đón chưởng của Mộ Dung Phục, mà tay áo lão đánh về phía trước cũng không giảm sức.

Mộ Dung Phục lún người xuống tránh khỏi phát chưởng của Đinh Xuân Thu. Y lại phóng năm ngón tay ra nhằm chụp xuống tay áo Đinh Xuân Thu.

Tay áo Đinh Xuân Thu bị Mộ Dung Phục dồn nội lực vào đè lên nặng như phiến đá. Mộ Dung Phục đưa ngón tay ra chụp xuống. Hai luồng nội lực chạm nhau. Mộ Dung Phục không chụp được vào người đối phương. Nhưng y phóng nội lực rất trầm trọng khiến cho tay áo Đinh Xuân Thu bị đứt một quãng chừng một thước.

Giữa lúc ấy Đoàn Dự quay lại thật lạ, thấy Mộ Dung Phục và Đinh Xuân Thu đứng cách nhau rất gần thì trong lòng không khỏi kinh hãi. Chàng nghĩ thầm:

- Nếu Mộ Dung Phục bị hại về tay Đinh Xuân Thu thì Vương Ngọc Yến sẽ bị thương tâm đến cực điểm. Có lý đâu mình lại ngồi coi giai nhân bị thương tâm mà không ra tay viện trợ?

Nghĩ tới đây, thốt nhiên chàng vung ngón tay giữa ra.

Vừa rồi chàng muốn tự cứu mình nên thi triển đủ các lối mà chẳng có một chút nội lực nào phát ra. Lúc này chàng nghĩ đến Vương Ngọc Yến, vừa vung tay ra một cái đã một tiếng "véo" vang lên. Một chiêu Lục mạch thần kiếm lại phóng ra!

Mộ Dung Phục cùng Đinh Xuân Thu đứng liền nhau tử đấu. Y đang lo sợ, thì nghe kiếm khí Lục mạch thần kiếm rít lên không gian, vội chệnh chếch người đi lùi lại phía sau.

Đinh Xuân Thu giật mình kinh hãi, dơ hai tay áo lên phóng kình lực vào đó để chống lại chiêu Lục mạch thần kiếm của Đoàn Dự. Bỗng nghe đánh "bình" một tiếng, lão phải lùi lại phía sau một bước.

Đoàn Dự thấy phóng một chiêu thành công, liền phóng ra chiêu thứ hai nhưng lại chẳng thấy phát huy một chút nội lực nào hết.

Mộ Dung Phục dặt tay chàng nói:

- Đoàn huynh! Mau chạy đi thôi! Rồi không chờ chàng trả lời cứ lôi bừa đi.

Đinh Xuân Thu quát lên một tiếng quái gở, dưng hai tay ra trông như con quái điều nhảy xổ tới.

Đoàn Dự kêu lên:

- Lão đến nơi rồi!

Mộ Dung Phục nói:

- Không sợ đâu! Đã có người đối phó với lão.

Mộ Dung Phục vừa dứt lời đã nghe thấy tiếng cười quái dị the thé vang lên tự đằng xa vọng lại.

Tiếng cười lúc mới bật lên hãy còn ở đằng xa. Thế mà tiếng cười vừa dứt đã thấy Đoàn Diên Khánh mình mặc áo bào xanh hiện ra trước mắt.

Đoàn Dự vừa thấy ác quán mãn doanh Đoàn Diên Khánh thì trong lòng lại kinh hãi bội phần, vội ngoảnh đầu đi.

Mộ Dung Phục trông về phía Đoàn Diên Khánh chấp tay nói:

- Đoàn tiên sinh! Đinh Xuân Thu vừa bị tạt hạ chơi cho một võ cay đắng. Nhưng dư oai lão hãy còn. Đoàn tiên sinh cẩn thận lắm mới được.

Y vừa nói vừa kéo Đoàn Dự về phía sau.

Đinh Xuân Thu vào Trung Nguyên điều võ dương oai, ngờ đâu bị mấy phen thảm bại. Bọn đồ đệ bị thương quá nửa mà chính mình cũng chưa chiếm được một chút thượng phong nào. Trong lòng lão đang căm hận Mộ Dung Phục thấu xương. Lão phi thân muốn nhảy xổ tới đánh Mộ Dung Phục thì Đoàn Diên Khánh giơ cây trượng và lạnh lùng nói:

- Tinh tú lão quái! Đừng đuổi nữa! Người nhân lúc người ta lâm nguy mà toan bài ám toán thì khi nào ta chịu để yên.

Đinh Xuân Thu bị Đoàn Diên Khánh cản trở, biết rằng không thể làm khó dễ Mộ Dung Phục được nữa. Lão là một tay giáo quyết, cười lên ha hả nói:

- Đoàn Diên Khánh! Kiếp này người không cải tà qui chánh được nữa rồi! Nói về công phu tà phái thì người chưa gia nhập môn phái nào. Sao bằng bây giờ người chịu làm môn hạ ta thì Tinh Tú lão tiên này sẽ thành toàn cho người.

Đoàn Diên Khánh cầm ngang cây trượng trước ngực, ngăn trở lối đi của Đinh Xuân Thu. Nghe Đinh Xuân Thu dứt lời, từ trong bụng lão bật ra một tiếng cười quái dị khô khan, đồng thời lão phóng cây trượng điểm vào bụng dưới Đinh Xuân Thu.

Đinh Xuân Thu hạ thấp tay xuống, búng ngón tay giữa ra chạm vào đầu trượng của đối phương.

Cây trượng trúc của Đoàn Diên Khánh màu xanh biếc bị ngón tay Đinh Xuân Thu búng vào bỗng nổi lên một tia đỏ chạy rất nhanh từ đầu gậy chạy vào.

Đoàn Diên Khánh rung tay một cái, muốn ra chiêu thứ hai thì đột nhiên thấy trên cây gậy trúc của mình hiện ra một tia đỏ rất nhỏ theo cây gậy trúc chạy nhanh lên và sắp chuyển vào tới tay mình. Lão nghĩ tới Tinh Tú lão quái Đinh Xuân Thu biết cách dùng độc ghê gớm thì không khỏi kinh hãi. Lão vung tay liệng cây trúc trượng ra ngoài đánh "véo" một tiếng.

Đinh Xuân Thu cười ha hả, dơ tay ra đón lấy cây trượng. Nhưng Đoàn Diên Khánh cũng không phải tay vừa, lão bị bức bách phải liệng gậy đi, nhưng lão đã vận kinh lực vào cây gậy.

Đinh Xuân Thu vừa cầm được cây trượng thì đột nhiên mấy tiếng "rắc rắc" vang lên. Cây trượng gãy thành mấy khúc bay ra tứ tung. Nếu Đinh Xuân Thu không vung tay áo ra kịp để cuốn lấy những khúc trượng gãy này thì tất nó sẽ đập vào mình đến bị thương.

Mộ Dung Phục cùng Đoàn Dự hai người đứng đằng xa trông thấy cây trượng rời khỏi tay Đoàn Diên Khánh, Đoàn Dự thất thanh kêu lên:

- Nguy rồi! Diên Khánh thái tử mới ra một chiêu mà đã bị mất trượng.

Mộ Dung Phục cũng nói:

- Đinh Xuân Thu quả nhiên không phải là hạng tầm thường!

Y chưa dứt lời, cây trượng đã gãy làm mấy đoạn.

Đinh Xuân Thu phải lùi lại vung tay áo ra cuốn trượng về vẻ mặt cực kỳ sợ hãi.

Mộ Dung Phục cười ha hả nói:

- Không can gì! Ác quân mẫn doanh không ác lắm đâu!

Đoàn Dự tuy vừa mới ngẫu nhiên phóng ra được hai chiêu Lục mạch thần kiếm, đẩy lui Tinh Tú lão quái hai lần, nhưng chàng chẳng hiểu một chút gì về võ công. Chàng nghe Mộ Dung Phục nói vậy thì biết rằng Đoàn Diên Khánh cùng Đinh Xuân Thu hai người chưa thể trong chớp mắt mà phân thắng bại được. Càng nghĩ bụng nhân cơ hội này mà chạy ngay. Chàng liền nói:

- Mộ Dung huynh! Tiểu đệ đi thôi!

Mộ Dung Phục nói:

- Tại hạ cũng không có việc gì. Chúng ta cùng đi với nhau!

Mộ Dung Phục cùng Đoàn Dự trở gót đi luôn, chạy về phía trước chừng năm dặm thì thấy hai người đang chạy như bay về phía mình. Người đi trước chính là Nhất trận phong Phong bá ác và người đi sau là Bao Bất Đồng.

Hai gã này vừa trông thấy Mộ Dung Phục liền dừng lại buông tay xuống đứng yên về mặt rất là cung kính.

Mộ Dung Phục hỏi:

- Có việc chi không?

Phong bá ác xoa tay đáp:

- Tại hạ vừa thấy gã đầu sắt cắp một vị tiểu cô nương chạy đi, liền lập tức đuổi theo.

Mộ Dung Phục buông tầm mắt ngó về phía trước hỏi:

- Trước mặt có thấy ai đâu?

Phong bá ác mặt đỏ bừng lên đáp:

-Thằng lỏi đầu sắt chạy nhanh quá, bọn tại hạ không đuổi kịp.

Mộ Dung Phục đang nói chuyện với Phong bá ác thì Đoàn Dự lùi lại mấy bước. Chàng nhìn Mộ Dung Phục thấy dáng điệu và cử chỉ của y thật là một tay thiếu niên anh tuấn, ra vẻ con người quý phái, bất giác chàng tự thẹn cho mình.

Chàng nghĩ thầm:

- Phong bá ác và Bao Bất Đồng đã đến tất Vương cô nương cũng sắp tới nơi. Trong đầu óc nàng không để ý gì đến mình. Biểu ca nàng đi vắng thì nàng còn nói chuyện với ta một đôi câu. Nay biểu ca nàng đã về, trong con mắt nàng chỉ có một mình y mà thôi. Mình còn len lỏi vào bên họ làm gì cho lơ láo!

Chàng càng nghĩ càng buồn rầu rồi trở gót cầm đầu đi thẳng và lâm bẫm một mình:

- Mình chỉ mong cho Vương cô nương được vui vẻ, dù mình phải đau đớn đến chết cũng chẳng oán hận gì.

Chàng muốn nở một nụ cười, nhưng da thịt cứng ngắc không cười được.

Mộ Dung Phục thấy Đoàn Dự bỏ đi, vội cất tiếng gọi:

- Đoàn huynh! Chúng ta đã có duyên tương ngộ, sao không nói chuyện với nhau cho thoả, mà Đoàn huynh đã vội bỏ đi như vậy?

Đoàn Dự đang lúc xuất thân, Mộ Dung Phục la gọi mà chàng không nghe thấy, cứ cắm đầu lầm lũi bước đi.

Mộ Dung Phục gọi luôn mấy câu không thấy Đoàn Dự trả lời, bất giác buông một tiếng thở dài.

Phong Ba ác lớn tiếng nói:

- Công tử ! Tôi đi bắt gã lại đây!

Mộ Dung Phục khoát tay nói:

- Không được vô lễ! Y là Đoàn công tử nước Đại Lý. Từ đây sắp tới các ngươi có thấy y cũng phải coi như ta vậy.

Phong Bá ác cùng Bao Bất Đồng hai người đưa mắt nhìn nhau mà không dám lên tiếng.

Mộ Dung Phục lại nói:

- Gã đầu sắt đã cứu vị tiểu cô nương đó. Nàng chính là đệ tử của Đinh Xuân Thu, không liên quan gì đến bọn ta. Các ngươi chẳng nên đa sự xen vào việc người khác làm chi.

Phong Bá ác cùng Bao Bất Đồng liếc mắt nhìn nhau rồi nói:

- Công tử! Vương cô nương đang ở phía sau chờ công tử. Sao công tử không đi hội diện với nàng?

Mộ Dung Phục nở một nụ cười lạnh nhạt hỏi:

- Phải chăng các ngươi còn muốn đuổi theo gã đầu sắt?

Phong Ba ác ấp úng nói:

- Cái đó...

Bao Bất Đồng lớn tiếng nói:

- Còn việc gì đối được công tử nữa? Người nói thực đi cho rồi!

Phong Bá ác cười nói:

- Bọn tại hạ mỗi người đều đã bị y đánh một chuồng có khí hàn độc và bị khổ sở bao nhiêu ngày. Trong lòng vẫn còn căm tức, chỉ muốn lột cái đầu sắt của gã ra xem gã là hạng người nào?

Mộ Dung Phục ngẩng mặt nhìn trời trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Võ công của gã đầu sắt đó thật là quái dị! Các ngươi phải cẩn thận lắm mới được!

Phong Bá ác xoa hai tay vào nhau nói:

- Đúng thế! Rồi gã tung mình nhảy đi trông về phía trước chạy ngay. Bao Bất Đồng cũng chạy theo Phong Bá ác.

Mộ Dung Phục quay đầu nhìn lại thì Đoàn Dự đã đi xa rồi. Dĩ nhiên y có thể đuổi kịp chàng, nhưng thấy Đoàn Dự vừa rồi không đáp lời la gọi, nên y cũng không đuổi theo nữa và trong lòng vẫn có ý hối tiếc.

Phong Bá ác cùng Bao Bất Đông hai người chạy như bay, thẳng một mạch đến bảy tám dặm mà vẫn chưa thấy bóng gã đầu sắt đầu.

Hai gã này trong mình đầy nhựa sống tràn trề, chỉ sợ thiên hạ hết loạn lạc thì mình hết quý phá. Hai gã đuổi không kịp mà vẫn đuổi theo hoài. Chúng có biết đâu rằng Du Thản Chi chạy nhanh như bay và hiện giờ đã xa chúng ít ra là hai mươi dặm đường.

Du Thản Chi liêu lĩnh đến nỗi chẳng sợ gì oai hùm của Đinh Xuân Thu. Gã bỗng A Tử chui qua chỗ tường thủng mà ra, rồi cắm cổ chạy tuốt. Gã chạy nhanh không thể tưởng tượng được.

Lúc đầu gã chỉ mong sao chạy xa được một ít để A Tử thoát khỏi bàn tay Đinh Xuân Thu mà thôi, ngoài ra không nghĩ gì đến hậu quả nào khác. Gã chạy được hơn mười dặm, chợt nghĩ tới lòng dạ lão quái cực kỳ tàn nhẫn, bấy giờ trong lòng gã mới cảm thấy run sợ. Không phải gã sợ Đinh Xuân Thu hạ độc cho mình mà lại sợ lão quái căm phẫn A Tử rồi hành hạ nàng cực khổ.

Du Thản Chi càng nghĩ càng kinh hãi. Gã quay đầu nhìn lại xem Đinh Xuân Thu có đuổi theo không? Nhưng vừa quay đầu nhìn lại thì thấy cặp giò mình nhún ra rồi. Gã không bao giờ tưởng tượng mình có thể chạy nhanh được đến thế. Gã vừa chạy vừa nhìn lại phía sau thì thấy mọi vật như giạt lùi trở lại.

Du Thản Chi kinh hãi chạy dài, lúc gã quay đầu lại thì chợt thấy một cây lớn mình sắp vấp mặt vào. Gã muốn dừng chân nhưng không sao thu kịp cước bộ. Trong lúc hốt hoảng gã vung tay lên một cái, lẳng A Tử ra vừa xong thì người gã đập vào gốc cây đến "bình" một tiếng. Bấy giờ gã mới đưa hai tay ôm lấy cây lớn. Lúc định thần lại gã thấy là cây rụng toi bời. Chớp mắt là trút xuống mặt đất một lớp khá dày.

Du Thản Chi lẩm bẩm:

- Hiện nay không phải là mùa lá rụng. Chính cây này lá đang xanh ròn mà sao chớp mắt đã cành khô lá rụng? Gã có biết đâu rằng từ lúc gã ôm vào thân cây, khí âm hàn trong thân thể gã tiết ra khiến nhựa cây đông đặc lại chết ngay.

Du Thản Chi ngảnh đầu nhìn lại thấy A Tử ngồi dưới đất, tay bưng mắt khóc lóc thảm hại. Bốn bề tịch mịch chẳng có một ai. Tiếng A Tử khóc tuy nhỏ, mà Du Thản Chi nghe rất rõ.

Lúc động thủ cứu A Tử, gã chỉ nghĩ tới cứu nàng thoát ra khỏi độc thủ của Đinh Xuân Thu mà thôi, chớ tuyệt không nghĩ đến tình sau này sẽ ra sao.

Gã khiếp sợ cất tiếng gọi:

- Cô nương...

A Tử đột nhiên đứng dậy vung quyền đâm trúng ngực Du Thản Chi đánh "bình" một tiếng.

Du Thản Chi không đề phòng, bị trúng quyền, người gã lao đảo suýt ngã lăn ra.

A Tử thét lên lanh lảnh:

- Sao ngươi lại cứu ta đem ra đây?

Du Thản Chi đáp:

- Cô nương! Lúc đó... mà tại hạ không ra tay thì cô còn khổ nữa.

A Tử hỏi:

- Ta chịu khổ thì việc gì đến ngươi?

Du Thản Chi ngẩn mặt ra hồi lâu rồi áp ứng đáp:

- Cô nương! Tại hạ... chỉ muốn cho cô... không phải khổ sở. Tuyệt không có ác ý gì. Cô nương trách mắng tại hạ... Hỡi ôi! Nếu tại hạ biết thế thì không ra tay giải cứu nữa.

A Tử vừa khóc vừa nói:

- Di nhiên là ta đau khổ. Tỉ như ngươi mà đột nhiên bị mù hai mắt trong lòng ngươi có vui sướng được không?

Du Thản Chi nhăn nhó cười đáp:

- Nếu cặp mắt cô nương sáng lại được thì dù tại hạ có phải đi mù cũng rất cam tâm.

A Tử ngẩn người ra một lúc. Hồi lâu nàng im tiếng khóc, hỏi:

- Ngươi là ai?

Du Thản Chi nghe nàng hỏi vậy thì không khỏi ớn lạnh. Nguyên gã vốn kính mộ A Tử, sùng bái A Tử. Lúc người gã không gần nàng, trái tim gã không giờ phút nào là không nghĩ tới nàng. Gã tưởng nàng nghe thanh âm cũng biết gã rồi. Cớ sao nàng còn hỏi câu này? Hay là lâu ngày nàng đã quên mình?

A Tử ở Nam Kinh nước Liêu hưởng mùi phú quý, thiếu gì những cuộc vui chơi. Gã đầu sắt đi rồi thì lại có trò khác để nàng giải muộn, nên nàng đã quên sạch không nhớ gì đến mặt mũi tiếng tăm Du Thản Chi nữa. Và lại, nàng vừa được cứu thoát khỏi tay Đinh Xuân Thu, nàng đoán chắc là một tay cao thủ võ lâm nào, chứ đâu có ngờ là Du Thản Chi?

© HQD

HỒI THỨ BẢY MƯƠI MỐT

NHỮNG PHÚT MÊ LY CỦA GÃ SI TÌNH

Du Thản Chi thộn mặt ra hồi lâu không trả lời. Bỗng nghe A Tử lên tiếng hỏi nữa: